

မှို : မှို : ဝ ဝ ဝ ဝ

ပန်းသိင်္ခိုင်

ချစ်ခြင်းကြည်သရေပွဲ

“လမ်းဘေးဆိုင်ဆိုပေမဲ့ သန့်ပါတယ်ဟာ... ငါအမြဲ စားနေကျပါ”

“ဇင်ကဘာပြောနေလို့လဲ”

“နင့်ကြည့်ရတာ အဲဒီစားပွဲလေးတွေမှာ ထိုင်ချင်ရဲ့ လားလို့ ပါ. . .
ကော်ပြန့်ကြော်သုပ်က အရမ်းကောင်လို့ ပါ”

“ဇင်လည်း တွေ့တဲ့ ဆိုင်စားပါတယ်”

“မသိဘူးလေ ဇင်က သူဌေးသီမီးဆိုတော့ ”

“လာပြန်ပြီလား ဒီသူဌေးသီမီးက”

အောင်က ပြုံးမဲ့မဲ့နှင့် ကြည့်သည်။

သူငယ်ချင်းတွေနှင့်ဆို ဆရာမကြီး။

“သမီးရေ ပိုမူးရှင်က ဝယ်လာခဲ့တာတွေ ကားပေါ်က ပိုင်းသယ်ပေး
လိုက်ဦး၊ ပိုက်ဆံအိတ်လည်း ပြောင်ပြီ”

“ဟင်...ဖေကြီးကလည်း (.) မှ Promotion (ပရိုမိုးရှင်း) ရှိလို့
သွားမယ်ဆို ပိုမူးရှင်းမဟုတ်ပါဘူး ဖေကြီးရဲ့ ၊ ပရိုမိုးရှင်းပါ”

မဒီဇင်က ကြွပ်ကြွပ်အိတ်နှစ်ဘက်ဆွဲကာ ဝင်လာသော မေမေ့ဆီက
တစ်အိတ်လှမ်းယူကာ ခုံပေါ်တင်သည်။

“မေလေး...ရပြီ၊ ကျန်တာတွေ ဇင်သယ်ပါ့မယ်”

“အင်း...အင်း”

မေလေးက ဆိုဖာမှာ ထိုင်ပြီး ကြီးနုကို သံပုရာရည် နှစ်ခွက် ဖျော်ယူ လာဖို့ လှမ်းမှာ သည် ။

“ပရိုမိုးရှင်း မဟုတ်ဘူး လား၊ ပိုမူးရှင်းဖြစ်လာတယ်၊ ပိုပြီးမူးလာတယ်၊ ပိုက်ဆံရှင်းရတာ များ လွန်းလို့ ”

မေမေက ညည်းညူရေရွတ်၏။

“စပို့ရှပ်က ငါးထည်ဝယ်မှ တစ်ထည်အလကားပေးတာ၊ ရှန်ပူက နှစ်ဗူးဝယ်မှ ဗူးသေးတစ်ဗူး အလကားပေးတာ ၊ ပန်းကန်က ဆယ်ချပ်ဝယ်မှ နှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းလျှော့ပေးတာ ၊ ဒီတော့လည်း ဝယ်တဲ့ လူက အပို လိုချင်တာနဲ့ သူတို့ ပြောသလို ဝယ်ရရော၊ ပိုကုန်တယ်၊ ပိုမူးတယ် ၊ ပိုရှင်းရတယ်”

ဖေကြီးစကားကို မေမေက ရယ်သည် ။

“ပေါင်ဒါက ဘူးကြီးနှစ်ဘူးဝယ်မှ ဆပ်ပြာတစ်ခဲနဲ့ သွားတိုက်ဆေး ဘူးသေးတစ်ဘူး လက်ဆောင်ပေးတာ”

မဒီဇင်က ဖေကြီး၏ ပိုမူးရှင်း စကားလေးကို သဘောကျပြီး တခစ်ခစ်ရယ်လိုက်၏။

ကားထဲကျန်နေသေးသော အိတ်တွေ သွားဆွဲယူ လာပြီး ခုံပေါ်တင် သည် ။

“ဘယ်မှာ လဲဟင် ဖေဖေစပို့ရှပ်က”

မဒီဇင်က မွေနှောက်ရှာဖွေ ထုတ်ကြည့်ပြီး...

“ဒါနာမည်ကြီး တံဆိပ်ပဲ၊ ကွာလတီအရမ်းကောင်းတယ်”

“အင်း”

“ငါးထည်ကို တစ်ထည်လက်ဆောင်ပေးတာကို မဆိုးပါဘူး အရမ်း တန်တယ်”

မဒီဇင်က စပို့ရှပ် တစ်ထည်ကိုပြန်ကြည့်သည်။

“ဒီအရောင်က စကားဝါနုနုလေး၊ ဖေကြီးနဲ့ မလိုက်ပါဘူး”

“ဟေ”

“ဟုတ်တယ်၊ သမီးကိုပေးလိုက်”

မေလေးက ဘာမှ ဝင်မပြောဘဲပြုံးကာ ကြည့်နေ၏။

မဒီဇင်က ဖေဖေစပို့ရှပ် ခြောက်ထည်ထဲက တစ်ထည်ကို ယူထားလို က်ပြီးမှ . . .

အောင်က အင်္ကျီအရမ်းနည်းတာ ၊ အောင့်ကို ပေးမယ်ဟု တွေးပြီး သောအခါ ‘ရသ ‘ ဘဝင်ကျပါ့မလားဟု တွေးမိ၏။

ရသက အောင့်အပေါ်ဆို မနာလိုအမြဲဖြစ်တတ်တာ။

သူ့ကိုဦးစားပေးမှ သူ့ကိုပိုင်ခင်မှ ဘာမဆို သူက အောင့်ထက်သာချင် တာ အောင်ကပဲ အမြဲအလျှော့ပေးသည်းခံရတာ။ မဖြစ်သေးပါ။ ရသအ တွက်လည်း ပေးမှ ။

“ဒါကကြက်သွေးရောင် ရင့်ရင့် အရမ်းစိုပြီး အရမ်းတောက်တယ်၊ ဖေကြီးနဲ့ မလိုက်ဘူး”

“ဟေ”

ဖေကြီးက မျက်လုံးပြုံးကြည့်လာ၏။

“လေးထည်တောင် ကျန်ပါသေးတယ် ဖေကြီးရာ နော်၊ နှစ်ထည်ယူ လိုက်မယ်”

“အင်း...ယူစေ...ယူစေ” ဟု ခွင့်ပြုလိုက်ပြီးမှ ...

“သမီးရယ် . . .လေးလေးနက်နက် ဆိုတာ တစ်ယောက်ပဲဖြစ်ရမယ် လေ” ဟု ဆိုလာ၏။

“အင်းပါ၊ ဘယ်သူမှ မလေးနက်သေးဘူး၊ သူငယ်ချင်းတွေပါ ဖေကြီး ရဲ့ ၊ သူတို့ နှစ်ယောက်လုံး ဇင့်ကို ချစ်ရေး မဆိုသေးပါဘူး ၊ ဇင်က ဘယ် သူ့ကို လေးနက်ရမှာ လဲပြော”

မေလေးက မဒီဇင့်မေးခွန်းကို ရယ်သည် ။

“သမီးက ဒါလေးတောင် မတတ်ဘူးလား”

“ဘာဒါလေးလည်း ဖေကြီးရဲ့ ”

“ရေလာမြောင်းပေး”

“အဟင်း”

မဒီဇင်က ရှက်ပြီးရယ်လိုက်၏။

“မတတ်ဘူး ဖေကြီးရဲ့ ”

“အမေကြီး.. ..သမီးကို သင်ပေးလေ”

“ဟင်”

ဖေကြီးစကားကို မေလေးက မျက်စောင်းရွယ်သည် ။

“ရှင်ကလည်း ပေါက်ကရ”

မေလေး မျက်စောင်းရွယ်တာကို ဖေကြီးနှင့် ဇင်က ဝိုင်းရယ်သည် ။

ဖေဖေ လုံးဝမကြိုက်မှန်းသိပေမဲ့ မဒီဇင်က ဖေဖေ့ကို “ဖေကြီး”
ခေါ်ပြီး မေမေ့ကို “မေလေး” ဟု ခေါ်၏။

“မျှမျှတတခေါ်ပေါ့၊ ဖေကြီး မေကြီး ဒါမှ မဟုတ် လည်း ဖေလေး မေ
လေး၊ အခုတော့ ဖေကြီးမေလေးတဲ့ ၊ ဒါလုံးဝမတရားဘူး” ဟု ဖေဖေက
မကျေ မနပ်ရှိနေ၏။

★

"ပိုမူးရှင်းက ပြန် လာပြီဟေ့"

ကားတံခါး ဂျိန်းခနဲ ပိတ်သံနှင့်အတူ ဖေကြီးအသံကြောင့် 'မဒီဇင်' က ဖတ်လက်စ 'ဖက်ရှင်အင်းမိတ်'မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

ဖေကြီးနှင့် မေလေး ပြန်လာလျှင် ပြေးကြိုပြီး သယ်စရာရှိတာ ဝိုင်း ကူသယ်ပေးပြီး ကလေးလေးလို ဟိုဟာပါလား ဒီဟာပါလား ပွစိပွစိမေး တတ်တာ မဒီဇင် အကျင့်ပါ။

မဒီဇင်က အိမ်မှာ ဆို ကလေး။

အပြင်မှာ ဆို လူကြီး။

*

မဒီဇင်က 'အောင်နဒီ'ကို စူးခနဲကြည့်ကာ . . .

"တကယ်မယူဘူးလား"ဟု ပြန်မေး၏။

အောင်နဒီက ငြင်းရလည်း ခက် ယူရလည်း ခက်နှင့် . . .

"ငါ့မှာ အင်္ကျီတွေအများကြီး ရှိပါတယ်ဟာ" ဟု ဆိုမိသည် ။

"သိပါတယ်၊ မြင်နေသားပဲ၊ တီရှပ်အနက်ကလေးရယ်၊ ခေါင်းစွပ်ပါ တဲ့ ဝါဖျော့ဖျော့လေးရယ်၊ ရှပ်အင်္ကျီနီညိုရယ်၊ မီးခိုးရောင် စွပ်ကျယ်

လေးရယ်၊ ပြီးတော့ အဖြူစင်းလေးရယ်"

"အင်းလေ . . . အဲဒါဝတ်လို့ လုံလောက်နေသားပဲ"

အောင်နဒီက သူ ထပ်တလဲလဲဝတ်နေကျ အင်္ကျီလေးတွေကို မဒီဇင် အလွတ်မှတ်မိနေတာ ကျေနပ်သွား၏။

"ယူပါဆို"

"ဇင်ရာ . . . အလကားပိုက်ဆံကုန်ပ

"မကုန်ပါဘူး၊ ဖေကြီးဝယ်လာတဲ့ အထဲက ယူလာတာ၊ ဒါလက် ဆောင်ရတာ၊ ငါးထည်ဝယ်ရင် တစ်ထည် လက်ဆောင်ပေးတယ်လေ"

"မယူချင်ဘူးဟာ . . . မရဘူးလား"

"မရဘူး . . . မယူရင် လွှင့်ပစ်လိုက်မယ်"

"ဘာ"

အောင်နဒီက စီးကရက်ကို တစ်ချက်ဖွာရှိုက်ကာ မဒီဇင်ကို စိုက်ကြည့်လာ၏။

"အဲဒီလောက်သတ္တိရှိလို့ လား၊ ငါ့ရှေ့မှာ လွှင့်ပစ်ရဲသလား"

"အမယ် . . .ဘာလို့ မလွှင့်ပစ်ရဲရမှာ လဲ"

မဒီဇင်ကို အောင်နဒီက မလွှဲတမ်းကြည့်သည် ။

"လုပ် လိုက်လေ . . . လွှင့်ပစ်ရဲရင် လွှင့်ပစ်လိုက်ပေါ့"

"နင် ဘာလုပ်မလဲ"

"သိချင်ရင် လွှင့်ပစ်လိုက်ပေါ့"

ပခုံးလေးတွန့်ကာ မဒီဇင်က . . .

"မလွင့်ပစ်ရဲပါဘူး၊ ရော့ . . . ယူလိုက်"ဟု စပို့ရှပ် စကားဝါသွေးနုနု ကလေးကို သူ့လက်ထဲ ထည့်ပေးလာ၏။

ဟိုးတစ်ခါက သူဝယ်ကျွေးသော သကြားလုံးကို မစားရမလားဟု ဆိုပြီး မဒီဇင့် လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆုပ်ကာ မူးလဲကျမတတ် မွေ့ယမ်းပစ်ခဲ့သည် ။

သည် တစ်ခါဆို ဘာလုပ်မလဲမသိပါ။

ပြီးခဲ့သည့် သုံးလေးလကလည်း 'သူလာမယ် စောင့်နေပါ'ဟု သေချာပြောထားတာကို မေ့သွားသဖြင့် တေးမှတ်ထားကာ မိုးရေထဲ ထီးဖွင့်ဆောင်းတာကို ထီးကို လုယူပိတ်ပစ်ပြီး . . .

"ငါမှာ တာ နင်မေ့ပစ်တယ်လေ၊ အခု မိုးရေထဲလျှောက်"

အောင် ဒဏ်ပေးခဲ့၏။

မဒီဇင်က တစ်ခုခုမှားလျှင် သူက စိတ်ထဲမှတ်ထားပြီး အခွင့်အရေးရတာနှင့် လက်တုံ့ပြန်လျက် "သရေ . . . သရေ"ပဲဟု ဂုဏ်ယူပြောတတ်၏ ။

"ကျေးဇူးပဲ၊ နင့်ကိုငါ ကော်ဖီတိုက်မယ် ဇင်"ဟု အောင်နဒီက စိတ်ပါလက်ပါဆိုပါသည် ။

"အင်း"

အောင်နဒီနှင့် မဒီဇင်တို့ ကော်ဖီဆိုင်ထဲ ဝင်လာကြ၏။

ကော်ဖီနှစ်ခွက်မှာ ပြီးရုံရှိသေး အောင့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အပြေးတစ်ပိုင်း ရောက်လာ၏။

"ရှာလိုက်ရတာကွာ"

"ဘာလို့ လဲ"

အောင်နဒီက မေးလိုက်၏။

မဒီဇင်က တိတ်တဆိတ်ပဲ နားထောင်နေမိသည်။ ။

"မနေ့က ကားကို မဝယ်တော့ဘူးတဲ့ ၊ မကြိုက်ဘူးတဲ့ . . . ဒက်ရှ်ဘုတ်လည်း မလှဘူးတဲ့ "

ကားကို အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာတာ။

"မင်းက နည်းနည်းပါးပါး တိုက်တွန်းပေးပေါ့"

"တိုက်တွန်းတာပဲ . . . မရဘူး"

"လုံးဝ စိတ်မဝင်စားတော့ဘူးပေါ့"

"အေး"

"ဒါဆို ဟို ၅က ကို တိုက်တွန်းထားလေ။ အဲဒီ အဖြူလေးက ဒက်ရှ်ဘုတ် အရမ်းလှတယ်"

အောင်နဒီက သူ့သူငယ်ချင်းကို ပြောပြနေ၏။

"ကားကို ကြည့်ဦးလို့ ဒက်ရှ်ဘုတ်ကို မြင်တာနဲ့ ကြိုက်လွန်းလို့ သေသွားမယ်လို့ "

"အေး . . . ပြီးရော . . . ဒါဆို ငါသွားတော့မယ်"

"နေဦးလေ . . . ကော်ဖီ သောက်သွားပါဦး"

အောင်နဒီက သူ့သူငယ်ချင်းကို မမေ့မလျော့ ကော်ဖီတိုက်လိုက်၏။

"ဂျီဂျောင့်နဲ့ ကားတစ်စီးဝယ်ဖို့ ချေး (ဂျေး) ထူလွန်းတယ်"

သူ့သူငယ်ချင်း ပြန်သွားတော့ အောင်နဒီက မဒီဇင်ကို ညည်းပြော

ပြောပြ၏။

"မလွယ်ပါဘူး . . . တခြားအလုပ်တစ်ခု လုပ်မှ ပဲ"

အောင်နဒီက ခြောက်လွှာအခန်းလေး တစ်ခန်းကို နှစ်ချုပ်နှင့် ငှါးပြီး တစ်ယောက်တည်း နေတာပါ။

မဒီဇင်နှင့် တွေ့ခဲ့တာ တစ်နှစ်ကျော်ပြီ။

မိသားစုက နယ်မှာ ဟု ပြောပြခဲ့သည် ။

"အခန်းက နှစ်ချုပ် ပြည့်တော့မယ်၊ ဒီလထဲမှာ တစ်ပွဲမှ မဖြစ်သေးဘူး"

"ဖြစ်ရင် ဘယ်လောက် ရမှာ လဲဟင်"

မဒီဇင်က မေးလိုက်၏။

"တစ်သိန်းတော့ ရမယ်ထင်တာပဲ၊ တခြားလူတွေလည်း ပါသေးတယ်လေ၊ ဒီလိုပဲ ဝိုင်းယူကြရတာ"

"ဪ"

အောင်နဒီက ပိုက်ဆံမရှိပေမယ့် မာနရှိသည် ။

သူများ စီက ဘာအကူအညီမှ မတောင်းတတ်ပါ။

"မနေ့ကလည်း ငါဝယ်ပေးထားတဲ့ ကားတစ်စီး ပြန်ရောင်းမထွက်လို့ လာပြောသွားသေးတယ်"

"ဟုတ်လား"

"မယူပါနဲ့ ဆိုတာ ပြောသားပဲ"

"အဟင်း"

အောင်နဒီက မဒီဇင်ကို ရှင်းပြနေ၏။

"ငါဒီနေ့တစ်ပွဲဖြစ်ရင် နင်နဲ့ ရသကို ညစာကျွေးမယ်"

"ကောင်းတာပေါ့"

မဒီဇင်က အားတက်သွားအောင် ဆုတောင်းပေးလိုက်၏။

"ဒီနေ့ အောင် အောင်မြင်ပါစေ"

အောင်နဒီက ကော်ဖီသောက်ရင်း မဒီဇင်ကို ခိုးကြည့်လိုက်၏။

မဒီဇင်က ကော်ဖီကို ဇွန်းကလေးနှင့် မွှေနှောက်နေတာမို့ သူ ခိုးကြည့်တာ မမြင်ပါ။

မိုးလင်းစအချိန်ကလေးမှာ ဘာမှ ခြယ်သမထားပါဘဲ မျက်နှာလေးက နုဖတ်ပြီး သိပ်ချစ်စရာကောင်းသည် ။

နားရွက်ရှေ့ ပါးပြင်စပ်မှာ မွေးညင်းနုကလေးတွေကို သူ လက်နှင့် တို့ထိ ကြည့်ချင်သည် ။

မခူးခြွေရက်ဘူး ဇင်ရယ် . . .

ဇင်က နူးနူးညံ့ညံ့ကလေး . . .

သူက ဘဝကို ရုန်းကန် ဖြတ်သန်းနေရတာ။

လောလောဆယ် သူ လုံးဝ မလှုပ်နိုင်အောင် အသက်ရှူကြပ်နေသည် ။ အသုံးစရိတ်တွေက တစ်လ တစ်လ မနည်း။

မဒီဇင်က သူ့ကို ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လာသောအခါ သူ အကြည့်လွှဲမိ၏။ သူ ကြည့်နေမိတာကို ဇင် မသိစေချင်ပါ။

"ကော်ဖီက အရမ်းခါးတယ်"

"ဟုတ်လား"

မဒီဇေန်ကားကို နားထောင်ပြီး ယုံရခက်ခက်နှင့် အကဲခတ်လိုက်၏။

တစ်ခါတစ်ခါ မဒီဇေန်က သူ့ကို အပိုတွေ ခိုင်းတတ်ပါသည် ။ တမင်
အလုပ်ရှုပ်အောင် ညှင်းတတ်သည် ။

အောင်က စားပွဲထိုးကောင်လေး လှမ်းခေါ်ပြီး ကော်ဖီကို ပြင်ခိုင်း၏။

မဒီဇေန်က ဖွဖွကလေး ပြုံးနေမိသည် ။

"တကယ်ရော ခါးလို့ လား"

"မခါးဘဲနဲ့ ခါးတယ် ပြောစရာလား"

သူ့ကို မျက်စောင်းကလေး ရွယ်သည် ။

"ရေမချိုးခဲ့ဘူး မဟုတ်လား"

"ဟင်"

နှာခေါင်းကလေး ရှုံ့ပြီးပြောတော့ အောင်နဒီက အနေခက်ကာ မျက်
နှာလည်း ပျက်သွား၏။

"အိပ်ရာထကတည်းက ချိုးခဲ့ပြီးသား . . .နံ့လို့ လား" ဟု အားတုံအား
နာ မေးလာသည် ။

"ရေမချိုးခဲ့ပါဘူး မညာပါနဲ့ "

"ဟာ . . . ချိုးခဲ့ပါတယ်ဆို"

"မယုံဘူး"

"တကယ် . . . ရေချိုးပြီးသား"

"ဒါဆို . . . အဲဒီ ယင်ကောင်က ဘာလို့ အောင့်လက်မောင်းပေါ် နား

နေရတာလဲ . . . ဇင်က ရေချိုးခဲ့တာဆိုတော့ ယင်ကောင် မနားဘူး"

"ဟုတ်လို့ လား"

မဒီဇင် စ,နေမိတာကို သူ မသိဘဲ တကယ် မျက်နှာကြီး တင်း လာပြီး သူ့ပခုံးနှစ်ဘက်ကို သူ ငုံ့ကြည့်သည်။ ။

"လုံးဝ မနံဘူး မွေးနေတာပဲ"

"မသိရင်မှတ်ထား၊ ယင်ကောင်က ရေချိုးပြီးသားလူကို မနားဘူး၊ ရေမချိုးထားမှ နားတာ"

"ပြဿနာပဲ . . .ရေချိုးပြီးသားပါဆို"

"မချိုးရသေးပါဘူး"

မဒီဇင်က ပြိုင်ငြင်း၏။

"ဇင် မြင်လို့ လား၊ တကယ်ရေချိုးပြီးသား"

"ဟင်း . . .ဟင်း . . .ဟင်း"

"ယင်ကောင် လာနားတာနဲ့ ပဲ ရေမချိုးခဲ့ဘူး ဖြစ်ရမလား"

အောင်နဒီကို ကြည့်ကာ မဒီဇင်က တခစ်ခစ် ရယ်သည်။ ။

"ဒီလောက်လည်း ငြင်းမနေပါနဲ့ပဲ စ,လို့ စ,မှန်းလည်း မသိဘူး"

ရယ်သံကလေးနှင့် ဇင်က ဆိုတော့မှ အောင် ဖွဖွပြုံးလာ၏။

"အေးပါ . . . မှတ်ထားပေါ့"

အောင်နဒီက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ကြိမ်း လိုက်၏။

"တွေ့ကြသေးတာပေါ့"

"အောင်နော် . . . နင် ဘာညစ်ပတ်မလို့ လဲ"

"ပါးပါး ကလေးပါ"

အောင်နဒီက ရယ်နေတော့ မဒီဇင် လန့်မိသည်။

သူ့ အခွင့်အရေးရလျှင် လက်တုံ့ပြန်တတ်တာ သိပြီးသားမို့ စိုးရိမ်သွား၏။ စိုးရိမ်ပေမယ့်လည်း သူ ဇွတ်ငြင်းနေပုံကို မရယ်ဘဲ မနေနိုင်ခဲ့ပါ။

အောင်နဒီက ဟဲန်းဖုန်းမှာ ရေးသွင်းထားသော အမည်လေးကို ဖတ်ကြည့်နေမိသည်။

MADEZIN

မဒီဇင် . . .

မဒီဇင်ကို မ,ခေါ်တာ မဖြစ်နိုင်။

မူလအမည်ကို မဒီဇင် ဖြစ်လိမ့်မည်။

သူ့နာမည်နှင့် ဒီတစ်လုံး လာဆင်တူနေသည်။

ထိုအချက်ကို သူ တစ်ယောက်တည်း ပြုံးမိသည်။

အမည်ချင်း ဆင်တူတဲ့ သူတွေဟာ အနည်းဆုံးတော့ ဆုံတွေ့ခွင့် ကြုံတတ်သည် ဟု သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ပြောဖူးသည်။

မဆုံတွေ့ဘဲရော ရှိမလား . . .။

မဒီဇင် ဟဲန်းဖုန်းက သူ့ဆီရောက်နေပြီပဲ။

ဖုန်းတစ်လုံးလုံး မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့တာ ဘယ်လို အမျိုးသမီးလေးလဲ။

သူ့ဖုန်း သူ လာပြန်ယူမှာ တော့ သေချာသည်။

အခုထက်ထိ ဖုန်းပျောက်နေတာ မသိသေးဘူးလား။

မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့တာ မသိသေးဘူးလား . . .။

အောင်နဒီက ဖုန်းမြည်သံကို စောင့်နေတာ။

မကြာလိုက်ပါ။

သူ့အတွေး မပြီးခင်ပင် လက်ကိုင်ဖုန်းလေးက

"တိတိ . . . တိတိ" မြည်လာပါတော့သည် ။

"ဟက်လို"

သူ့ ထူးသံကြားလျှင် တစ်ဘက်က ပျာပျာသလဲ ဝမ်းသာအဲလဲ
အသံမျိုးဖြင့် . . .

"အခု ထူးလိုက်တာ ဘယ်သူပါလဲရှင် . . . လူကြီးမင်း လက်ထဲက (၀
၉ . . .) က ကျွန်မ ဟဲန်းဖုန်းပါရှင် . . . ကောက်ရထားတာမို့လား . . ကျွ
န်မ (.) ရှေ့ပန်းကထွက်လာတော့ ကားထဲ ပါမလာတော့ဘူး။ ဘ
ယ်မှာ ကျန်ရစ်မှန်း မသိဘူးဖြစ်နေတာ ရှင် . . . တော်ပါသေးရဲ့ "

အသံလေးက သွက်လက်ဖော်ရွေသည် ။

အသက်လည်း ငယ်ဦးမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည် ။

"မင်းက ဘယ်သူလဲ"

အောင်နဒီက မေးလိုက်သည် ။

"မဒီဇင်ပါ . . . အဲဒါ ကျွန်မရဲ့ ဖုန်းပါ။ နာမည်လည်း ပါသားပဲ"

"ကောင်းပြီလေ . . . မင်းရဲ့ ဖုန်း မှန်ရင်တော့ လာယူလိုက်ပါ"

"ရှင်က ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်မှာ လာယူရမလဲ"

"ကျွန်တော်လား . . . ခုလောလောဆယ် ကျွန်တော် နေပြည်တော်ရုံ
ကကား ကြည့်မလို့ "

"ရှင်"

"အဲဒီတော့ . . အခု ဆယ်မိနစ်အတွင်း လာနိုင်မယ် ဆိုရင်တော့ ဒီ C
afe Aromaမှာ ပဲ ရှိဦးမယ်"

မဒီဇင်က မျက်ခုံးလေး ရှုံ့သွားရသည်။ ။

သူ့ထံ အချိန်မီပဲ အရောက်ပြေးရမယ့်ပုံ။

သို့ပေမယ့်လည်း မတတ်နိုင်ပါဘူးလေ။

ကိုယ်က ကိုယ့်ဖုန်းကိုယ် မေ့ခဲ့ပြီကိုး။

တော်ကြာ ဖေကြီးက ဟဲန်းဖုန်းတောင် ပျောက်ရပါမလား
ဆူနေဦးမှာ ။

ပြန်ပေးတဲ့ လူဆီ ရောက်နေတာပဲ တော်လှပြီ။

"ဟုတ်ကဲ့ . . . ကောင်းပါပြီ၊ ဇင် လာယူပါ့မယ်၊ နေဦး ရှင်က ဘယ်
လိုပုံစံလဲ"

"ကျွန်တော်လား . . . ဘရက်ပစ်နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ပေါ့ . . .ဟဲဟဲ"

ရယ်သံက ထူးခြားစွာ ချို့ကြည်ပြီး လွင်နေသည်။ ။

အသံကတော့ တော်တော်ကောင်းတဲ့ လူ။

"ဘာဝတ်ထားလဲ . . . ဘာအရောင်လဲ၊ အဲဒါမေးတာ တော်ကြာ
ကော်ဖီဆိုင်ရောက်မှ မသိဘဲ နေမှာ စိုးလို့ "

"ဪ . . . ဒါလား . . . တွမ်းရိုးစင်းအနက်ပါတဲ့ ရုပ်အင်္ကျီအဖြူဗျာ၊

ဘောင်းဘီက အနက်၊ ဒါဆိုရပြီ မဟုတ်လား၊ ဟေ့ . . . မင်း မြန်မြန်လာ
နော်၊ တော်ကြာ ရုပ်ရှင် အချိန်မမီဘဲနေမယ်"

"ခဏလေး စိတ်ရှည်ရှည်စောင့်ပေးပါ၊ ကားက ဆယ်မိနစ်အတွင်း
ရောက်ဦးမှ လေ"

"အိုကေ . . . လာလိုက်ပါ"

"ဟဲလို . . . ဟဲလို"

"ဘာလဲ"

"ရှင်နာမည်ကရော"

"အောင်နဒီ"

"သင့်ခံယူ"

မိန်းကလေးက ခပ်လောလောဖြင့်ပင် ကျေးဇူးစကားနှင့် နှုတ်ဆက်
တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ။

အောင်နဒီလည်း Cappuccino ကော်ဖီကို တစ်ခွက်ခွက် သောက်ရင်း သူမ
အလာကို စောင့်မျှော်နေလိုက် သည်။ ။

ခဏလောက်ကြာလျှင် ကော်ဖီဆိုင်ရှေ့၌ မာ့ခ်တူး မီးခိုးပြာလေးတစ်
စီး ထိုးဆိုက်လာသည်။ ။

ကားပေါ်ကနေ အသားဖြူဖြူ၊ ကိုယ်ဟန်သွယ်သွယ်နှင့် မိန်းကလေး
တစ်ဦး ခပ်မြန်မြန်ဆင်းလာသည်။ ။

ပါးဖောင်းဖောင်း နှုတ်ခမ်းထူထူနှင့် မျက်နှာလေးက ကလေးငယ်လို
ဖြူစင်အပြစ်ကင်းစွာ ချစ်စဖွယ်ကောင်းသည်။ ။

အောင်နဒီက တခဏ ငေးနေမိသည်။ ။

ဒါမဒီဇင်လား . . . မဒီဇင်ပဲပေါ့။

ဆိုင်ထဲဝင် လာပြီးလျှင် သူ့ကို ရှာဖွေလိုက်တဲ့ မျက်လုံးဝိုင်းလေးကို ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူ ငြိတွယ်လိုက်မိသည် ။

အရောက်လက်တဲ့ မျက်ဝန်းနက်လေး . . .။

ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အကြည့်စူးစူးလေးပါ။

သူ လက်ပြလျှင် သူ့စားပွဲရှိရာ လျှောက်လာသည် ။

"ရှင်က ကိုအောင်နဒီလား"

"ဟုတ်ပါတယ်။ ထိုင်ပါ"

မဒီဇင်က အပြုံးကလေးဖြင့် သူ့မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်လို က်သည် ။

အောင်နဒီ ဇင့်ကို ကြည့်နေပုံက ယခင်ကတည်းက သိကျွမ်းလက်စ ရှိပြီးသလို ရင်းနှီးနွေးထွေးနေသည် ။

ဇင်လည်း ပဲ သူ့ကို အရင်က မြင်ဖူးသလိုလို ထင်မိကာ တကယ်တမ်း မြင်ဖူးတာလဲ မဟုတ်။ စဉ်းစားလို့ မရ။

တွေ့စဉ်ပင် ဇင်တို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ တစ်စုံတစ်ရာက ရှိနှင့်ပြီး သားလိုပင် ထင်မိသည် ။

တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ပျော်ရွှင်စွာ ပြုံးရယ်စိုက်ကြည့်နေမိကြသည် ။

စားပွဲထိုးကလေးက ခပ်ယိုယို အနားလာရပ်သောအခါ အောင်နဒီက

. . .

"ဇင် . . . ဘာသောက်မလဲ၊ ကော်ဖီပဲလား"

"ဟင့်အင်း . . . ရေပဲသောက်မယ်၊ ရေသန့် တစ်ဘူး"

လက်ညှိုးလေးထောင်ကာ မှာ လိုက်ရင်း အောင်နဒီဘက်ကိုပါ . . .

"ရှင်က ဆယ်မိနစ်အတွင်းဆိုတော့ မောသွားတာပဲ"

"ဆောရီး . . . ကျွန်တော်က စိတ်မြန်လို့ ပါ"

သူ့မျက်စိရှေ့မှောက်ရောက်လာသော မိန်းမငယ်လေးသည် ပွင့်လင်း
ခေတ်မီပြီး ရိုးသားလို့ ချစ်စဖွယ်ကောင်းနေသည်။ ။

ဖန်ခွက်ထဲက ရေကို ကုန်လုနီးပါး မော့သောက်လိုက်ပုံလေးကိုပင်
အောင်နဒီက ဘာရယ်မသိ သဘောတကျ ငေးနေမိသည်။ ။

ပြီးတော့မှ . . .

"ဇင်က မဒီဇင်အစစ်ဆိုတာ ဘာအထောက်အထား ပြနိုင်သလဲ"

သူမက မျက်ခုံးပင့်သွားပြီး . . .

"ဘုရားရေ . . . အထောက်အထားပြရဦးမယ်၊ နိုင်ငံသားကဒ်လား"

"ဒါပေါ့ . . .ပါရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့"

အောင်နဒီကမူ ခပ်တည်တည်သာ . . .

"တော်ကြာ မဒီဇင်အတုက သူ့ဖုန်းပါဆိုပြီး လာလုပ်ရင် . . ."

"အတုပဲရှိဦးမလား . . ."

မဒီဇင်က စူပုတ်ပုတ်လေးပြန်မေးသည်။ ။

"ဟ . . . ရှိနိုင်တာပေါ့ . . . ကျွန်တော်တို့ ကားပွဲစားလောကမှာ ဆို ပြ
သနာတွေအစုံပဲ . . . ကြုံနေကျ . . ."

"ရှင်က ကားပွဲစားပေါ့ . . .

သူက ခေါင်းညိတ်သည်။ ။

"ကဲပါ . . . ဒါဆိုလည်း ကျောင်းသားကဒ်တော့ ပါတယ်၊ ကြည့်မလား"

"ပေးလေ . . ."

မဒီဇင်က သူမရဲ့ လက်ကိုင်အိတ်ထဲက ကဒ် ကလေးတစ်ခု ရှာထုတ်ပေးသည်။ ။

ကဒ်မှာ ပါတဲ့ လိုင်စင်ဓါတ်ပုံထဲမှာ သူမက နားရွက်ကားကား မျက်လုံးပြူးလေးနှင့်မို့ . . .

အောင်နဒီက ဓါတ်ပုံကို ကြည့်ကာ သူမကို ပြန်ကြည့်တာမို့ မဒီဇင်က ရယ်ချင်လာသည်။ ။

"ဓါတ်ပုံထဲမှာ နားရွက်က ပိုကားနေပါလား"

"ရှင်နော် . . ."

"အလကား စ,တာပါ . . .ရော့ . . .ခင်ဗျားဖုန်း . . ."

သူက လက်ကိုင်ဖုန်းလေးကို မဒီဇင်ရှေ့တိုးပေးလိုက်သည်။ ။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် . . ."

"ရပါတယ်"

"ရှင်ဘယ်မှာ နေတာလဲ"

"လိပ်စာအတိအကျလား . . . ရတယ်"

အောင်နဒီက စာရွက်လေးတစ်ရွက်ပေး အိမ်အမှတ်နှင့် လိပ်စာကို ခပ်မြန်မြန်ချရေးပေးသည်။ ။

"ကြုံရင် ဝင်လည်ပေါ့ဗျာ . . .ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ အိမ်မှာ မရှိတာများ တယ် . . ."

"ဒါဖြင့် အိမ်မှာ ဘယ်သူရှိလဲ"

"ဘယ်သူမှ မရှိဘူး . . . မိဘတွေကနယ်မှာ . . . တိုက်ခန်းမှာ က ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပဲ . . . အိမ်မှာ မိန်းမရှိမယ်ထင်လို့ လား . . . မရှိဘူး . . . လူပျိုပါဗျာ ..."

"ဘယ်သူမေးလို့ လဲ . . .ဟွန်း . . ."

"ဇင်ရော . . ."

"ဘာလဲ"

"ကျွန်တော်နဲ့ ခင်ခွင့်ရှိရဲ့ လား"

"ဘာလို့ လဲ"

"ရည်းစားရှိရင် ဒါမှ မဟုတ် ပတ်သက်တဲ့ လူရှိရင် သူစိမ်းယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို ခင်ဖို့ မလွယ်ဘူးလေ . . . ဒါကြောင့်မေးတာပါ"

"ဇင်တို့ က ကိုယ့်စိတ်နဲ့ ကိုယ့်သဘောပဲ"

"ဒါဆို ခင်လို့ ရပြီပေါ့"

"အင်း . . ."

"ကျေးဇူးပဲဗျာ . . ."

"ဇင်က ကျေးဇူးတင်ရမှာ ပါ . . ."

သူမစကားကြောင့် အောင်နဒီက ပခုံးကို တစ်ချက်မြှင့်လိုက်သည် ။

"ကောင်းသားပဲ . . ."

"ရှင်က တကယ်ကားပွဲစားလား . . ."

"တကယ်ပေါ့ဗျ . . . ဘာလို့ မေးတာလဲ၊ ကား ရောင်းမလို့ လား"

"မရောင်းပါဘူး"

ခပ်မြန်မြန်ခေါင်းယမ်းလိုက်ပုံကြောင့် အောင်နဒီက ရယ်သည် ။

သူမလည်း ရောပါရယ်မိသည် ။

"လူတွေ့ရင် ကားရောင်းမလားပဲ လိုက်မေးနေတယ်"

"ဒါပေါ့ဗျ . . ."

သူက နာရီတစ်ချက်ကြည့်သဖြင့် ဇင်က . . .

"ရှင် . . .ရပ်ရှင်ကြည့်မလို့ ဆို . . ."

"ဟုတ်တယ်လေ . . ."

"ဒါဆိုရင် ဇင့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး"

"ပြန်တော့မလို့ လား"

"ဟုတ်ကဲ့ . . . နောက်မှ ပဲ ကျေးဇူးဆပ်ပါ့မယ်"

"အခုဆပ်လည်း ရတယ်လေ"

"ရှင် . . . ဘယ်လို"

"ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ရုံထဲဝင်ကြည့်ရမှာ ပျင်းစရာကြီး၊
ကျေးဇူးဆပ်ချင်ရင် ခင်ဗျားအတူလိုက်ကြည့်မလား . . . ဘယ်လိုလဲ"

"အို . . .မကြည့်ချင်ပါဘူး . . ."

"မကြည့်ချင်လည်း နေပေါ့ဗျာ...ကဲ ...ကျွန်တော်လဲသွားမယ် ...
တိုင်တိုင်"

စီးကရက်ဗူးနှင့် မီးခြစ်ကို ကောက်ယူကာ သူထရပ်သည်။

ဒေါ်မဒီဇင်ရေ ...မှတ်ထားလိုက် ...။

တစ်ချိန်ချိန်မှာ ခင်ဗျားရုပ်ရှင်လိုက်ပြဖို့ ပူဆာရင် ကျွန်တော်ငြင်းမှာ
ပဲ ...ဒါပဲ။

*